

ЧАСТИНА ПЕРША
НОВИЙ ЛОНДОН

ВИТЯГ ІЗ ДОВІДНИКА КАНДИДАТІВ

Питання внутрішнього управління кураторіуму Вихрові перегони

Після закінчення п'ятого року навчання відповідальний керівник запрошує взяти участь у вихрових перегонах усіх кандидатів, які успішно склали свої щорічні іспити у відповідному інституті. Всім кандидатам слід бути на лінії старту в точно визначений час. За правильне екіпірування відповідають самі кандидати, а також їхні наставники; лікарняний лист вважають автоматичною відмовою здобувача від участі в змаганнях. Учасник сам відповідає за свою фізичну неушкодженість під час перегонів.

— Ми запізнаємося! — крикнула я через плече, продовжуючи копирсатися далі в особистій шухляді Лукаса з речами, яку він, певно, востаннє розбирав років п'ять тому. Футболки, джинси, шкільні зошити, журнали та комікси, ігрові приставки трьох поколінь, напівпорожні упаковки з-під фруктових жувальних гумок, срібляста уніформа, стоптані кросівки, але жодного детектора.

Де ж він був?

— Не спізнаємося, — почулося у відповідь з-під ліжка. Звідти стирчали дві ноги у дірявих шкарпетках.

Я з відразою витягла руки з шухляди, коли під одним із коміксів натрапила на липку жуйку. Було дивом, що серед усього цього мотлоху досі не завелася якась живність. Я розгублено випросталася й окинула поглядом кімнату. Помешкання кандидатів були дуже скромно умебльовані. Кожен з нас мав тільки ліжко, одне відділення у шафі, тумбочку й одну шухляду для всього нашого майна. Тож було доволі складно щось тут загубити. Принаймні для всіх, кого звали не Лука Вудроу.

Шість двоярусних ліжок у кімнаті були ідеально застелені та сяяли чистотою, зрештою, сьогодні остан-

ній день, коли ми тут ночуватимемо. На моєму ліжку також нічого не було видно. З сірими простирадлами та сірою подушкою воно відрізнялося від інших тільки тим, що моє спальне місце не було прикрашене ніякими постерами, листівками, плюшевими звірятками та іншими дрібничками.

— Як ти примудрився, скажи на милість, загубити свій *детектор*? — запитала я з наростаючим відчаєм. — Це ж твоя найважливіша річ. Ти ж знаєш, що без нього вони в жодному разі не допустять тебе до змагань!

Руда шевелюра Луки з'явилася переді мною, коли він виліз із-під ліжка. Йому ще й вистачило нахабства закотити очі, що було неабияк примітним, оскільки саме він був на межі того, щоб зруйнувати наше життя.

— Я його не загубив, — сказав Лука, зухвало усміхаючись. — Я просто його *не туди поклав*. А це суттєва різниця.

— Ні, якщо ми його не знайдемо знову, — зітхнула я, певно, всоте зиркнувши на власний детектор. Круглий пристрій на моєму зап'ястку вже миготів червоним — переконливий знак того, що моє життя невблаганно прямувало до глибокої темної безодні, з якої не було вороття.

8:44 ранку. Шістнадцять хвилин до сигналу старту, до речі. Виступ керівника кураторіуму ми і так уже пропустили. На відміну від нас Варус Хоторн *завжди* був пунктуальним.

Я дам Лукасу ще одну хвилину. Не більше. Нам потрібно п'ять хвилин, щоб спуститися вниз. Цього якраз вистачило б, аби підштовхнути мене, щоб уникнути дискваліфікації. У вирішальний для всього

мого майбутнього життя день я нізащо не спізнюся. Навіть якщо мій найкращий друг був найбільшим роззявою на всій території і збирався занапастити своє життя.

Я місяцями готувалася до цих перегонів. Це був останній випускний іспит, який належало скласти нам, кандидатам, і найбільша честь, яка тільки могла випасти на долю будь-якої людини на землі. Я щодня пробігала багато кілометрів, виконувала вправи на витривалість і навіть відвідувала заняття з ментальності місіс Пембертон. І якщо на цьому світі й існувала цілком безглузда річ, то це, поза будь-яким сумнівом, були уроки з *концентрованого фокусування та керування думками* у старої карги місіс Пембертон.

Нарешті ми *справді* стрибнемо через вихор, а не просто знову й знову відпрацьовуватимемо техніку правильних стрибків на моделюючих тренажерах. Ми зможемо продемонструвати те, чого навчилися за останні роки, та з'ясувати, хто з нас здатен стати бігуном.

Жоден з інших претендентів не був так добре підготовлений, як я, в цьому я була абсолютно переконана. І тому мені зараз конче треба поквапитися.

— Знайшов! — крикнув Лука, щойно я прийняла рішення, що робити далі. Він із переможним виглядом витяг свій детектор із кошика для білизни біля дверей.

Я приголомшено спостерігала, як шкарпетка сповзла вниз із приладу, подібного до наручного годинника, і вирішила за краще навіть не розпитувати, яким чином найважливіший предмет, яким володів кандидат, міг потрапити у брудну білизну.

Натомість із моїх губ злетіло таке важке зітхання, яке, напевно, можна було почути навіть за межами Нового Лондону. На мить я з полегшенням заплющила очі.

— Еллі, ну ж бо, ходімо вже! — гукнув Лука. Він швидко взув свої кросівки і тепер тримав двері відчиненими для мене.

Широкими кроками ми вибігли в коридор, що вів униз від помешкань кандидатів. Ми мчали повз аудиторії та тренувальні приміщення, де провели останні п'ять років. Важко було уявити, що після сьогоднішнього дня я не сидітиму щоранку о восьмій годині на своєму місці в другому ряду. Що Лука більше не гримасуватиме, доки вчителі не дивляться на нього. І що я більше не витріщатимуся на спину Хольдена Хоторна, найталановитішого хлопця нашого курсу, з тихою надією, що він колись обернеться до мене.

Але нічого не вдієш, так улаштований світ. Від завтра час нашого навчання в школі закінчиться назавжди. Із завтрашнього дня кожен кандидат посяде своє місце в кураторіумі. І сьогодні з'ясується, яким саме буде це місце.

Ми щодуху бігли далі, й наше гаряче дихання з кожним кроком ставало дедалі голоснішим. Коридори будівлі інституту, обшиті металевими пластинами та серпантинними лампами-діодами на віддалених високих стелях, здавалися нескінченними та жаскими.

Я ще досі добре пам'ятаю, як уперше увійшла до кураторіуму. Мені щойно виповнилося дванадцять, і тітка Ліз зі своїм чоловіком Гілбертом супроводжували мене під час мого першого ознайомлювального

візиту в ролі кандидата. Вони обоє теж працювали в кураторіумі: моя тітка була юристом в адміністрації, а її чоловік — головним штурманом нашого інституту. Це була найважливіша посада, що підпорядковувалася безпосередньо керівникові. І хоча вони вдвох раніше не раз розповідали мені про величезний вестибюль, спеціально побудований так, щоб кожен відвідувач одразу ж почувався маленьким і нікчемним, усе одно за кілька кроків я вражено завмерла, мов соляний стовп.

Кураторіум був... напрочуд красивим, ніби не з нашого світу. Це був один із найвищих хмарочосів у всьому Новому Лондоні. Він стрімко здіймався вгору приблизно метрів на триста, наче тонкий повітряний вихровий потік, і всі кімнати всередині мали такий вигляд, ніби постійно рухалися. По стінах і підлозі простягалися хвилеподібні філігранні лінії, які можна було розгледіти, лише якщо придивитися уважніше, але створювали відчуття, ніби металева обшивка поступово лине вдалину. Коридори були прокладені, як вир, що все далі й далі закручувався вгору та досередини, так що, тільки-но пройшовши через вхідну браму, ви почувалися, ніби вас повільно підхоплює лагідний вир.

«Кожен рух відбувається в часі й має свою мету», — було написано великими літерами над вхідними воротами кураторіуму. Це була давня цитата якогось філософа, а також девіз усіх кураторіумів світу.

Будівля інституту мала втілювати величезний живий вихор, пояснив мені тоді Гілберт, і що далі вам дозволяли проникнути вглиб, то більше ви вже мали

заслуг в очах кураторіуму. На найнижчому рівні розміщувалися адміністративні приміщення, у середньому кільці навчалися ми й інші п'ять курсів кандидатів. Далі йшли помешкання штурманів та охоронців зон, а на самому верху, майже під шпилем будівлі, — кімнати вихрових бігунів, які розташовувалися, як захисне коло, навкруги кабінету директора.

І саме туди я хотіла потрапити після сьогоднішнього дня.

Коли ми нарешті дісталися до нижнього кінця коридору, я поштовхом відчинила двері, котрі вели у великий внутрішній двір. Сонце сліпило очі, однак це мене не зупинило.

Внутрішній двір був величезним, розміром зо два футбольних поля, і брукованим незліченною кількістю сірих та синіх мозаїчних каменів, які, викладені спіраллю, утворювали вихор. Статуї, що стояли ліворуч і праворуч під старими стінами будівлі кураторіуму, були зображеннями директорів інститутів, які нині обіймали посади в офісах по всьому світові. Їх було десять, достоту, як і сьогодні тільки десятеро з нас здійснять свою мрію.

Кілька людей із публіки здивовано обернулися, коли ми з Лукою стрімголов мчали вздовж вихрової доріжки, але більшість з них і далі, як зачаровані, витріщалися перед собою.

Мабуть, їх було кілька сотень, подумала я. Напевно, сьогодні зібрався разом увесь кураторіум: усі вчителі, увесь адміністративний персонал, навіть переважна більшість штурманів, які вишикувалися в ряд за великим пультом керування на чолі з Гілбертом, який стояв найближче до лінії старту.

Вихрові перегони проводили чотири рази на рік, щоразу в іншому кураторіумі. Цього року на черзі були інститути Нового Лондону, Москви, Каїру та Кейптауну. Наступного року була черга Гонконгу, Токіо, Сіднея та Нью-Йорку. Оскільки перегони вже кілька років поспіль транслиували в прямому ефірі на всіх десяти територіях світу, то це, безперечно, було найграндіознішою подією року. Дрони з камерами було видно повсюди, адже ніхто, абсолютно ніхто не хотів пропустити це феєричне шоу.

На урочистостях не вистачало лише вихрових бігунів, але вони, власне, ніколи не були присутніми на кандидатських іспитах.

Для цього їхня робота була занадто важливою.

З полегшенням констатувавши, що церемонія відкриття ще не завершилася, я трохи сповільнила кроки, щоб наша поява так не впадала у вічі, хоча, звісно ж, усі присутні вже давно нас помітили.

Як і очікувалося, Варус Хоторн уже завершував свою промову. Він принципово не користувався мікрофоном, якимось розповів мені Гілберт. Мовляв, хто хотів почути його, мусив просто бути дуже уважним, тому я почула його голос лише тоді, коли ми вже перетнули перший відрізок шляху довжиною в одне футбольне поле.

— Тільки десятеро з вас будуть зараховані до почесних лав бігунів, — лунали над подвір'ям слова Хоторна. — Десятеро з вас у майбутньому захищатимуть наше улюблене місто від тих, хто хоче напасти на нього, мов сарана. Тож, кандидати, біжіть швидко, але зосереджено. Вам відомо: одне-єдине неправильне рішення означає кінець вашого іспиту. У вас

є тільки цей єдиний шанс! Нехай переможуть найкращі і нехай тільки найкращі стануть найвизначнішими бігунами десяти територій!

Пролунали бурхливі оплески. Голос Хоторна був принаймні таким самим вражаючим, як і його зовнішність. Сиво-русяве, злегка хвилясте волосся обрамляло обличчя, схоже на лик давньоримського героя. Він мав вольове підборіддя, прямий ніс і високий лоб з округлою лінією росту волосся. Його губи були тонкими й завжди трохи вигнутими. Він був привабливим, хоча й серйозним чоловіком... і в такі хвилини, як ця, до болю нагадував мені свого сина.

Хоторн відійшов на крок від трибуни і мовчки став біля лінії старту з Гілбертом та іншими штурманами. У мене не було жодних сумнівів, що обидва помітили наше запізнення. Хоча Хоторн вдав, ніби нічого не трапилося, обличчя Гілберта набуло того напруженого виразу, коли у нього між бровами з'являлася глибока зморшка, що спускалася аж до його носа і яку він зазвичай мав лише тоді, коли волів би дати нам із Лукою прочухана, але з якоїсь причини не міг цього зробити.

Гілберт прокашлявся і разом із Хоторном подивився вниз на механізм у своїх руках.

Детектор головного штурмана був на вигляд таким, як збільшена версія детекторів, що кожен із нас носив на зап'ясті. По суті, це були портативні гідролокатори, що поєднували в собі три-в-одному: телефон, телевізор та комп'ютер, і технологія всередині них, як неодноразово повторював наш викладач із *вихрової енергії та антигравітації*, була вельми складною. Як же іще такий непримітний пристрій міг спрогнозувати, де і в який час виникав вихор?

Подумки я бачила секунди, що цокали у зворотному відліку на детекторі Гілберта, невблаганно й нещадно, і ривком здолала останній відрізок до лінії старту.

Окрім нас усі кандидати вже були на своїх позиціях. Юнаки та дівчата, всього сорок чотири, які ще залишилися після кількох тижнів іспитів. Деякі з них прибули з невеликих кандидатських центрів, розташованих у Шотландії, Німеччині чи Франції; деякі, як ми з Лукою, проходили навчання безпосередньо в кураторіумі. Спочатку нас було понад дві сотні, однак більшість уже відсіялася й тепер продовжуватиме кар'єру в адміністративних відділах кураторіуму.

Лиш небагатьом судилося стати бігунами.

І я обов'язково *повинна була* стати однією з них.

Більшість кандидатів я знала тільки з навчання. Дружба для мене не мала особливого значення. Вона й не повинна нічого означати, бо яка користь із хорошого друга, коли я у підсумку перетну лінію фінішу одинадцятою?

Зовсім засапавшись, я добігла і зупинилася на лінії старту. Холодне весняне повітря переривчасто виривалося з моїх легенів, запах ретельно скошеної трави та збуджених підлітків лоскотав мені ніздрі, змушуючи заспокоїтися. Сьогодні *великий* день, сказала я собі. Тож слід забути про те, що Лука своєю неуважністю мало не позбавив мене місця на старті.

Зберися, Елейн. Зосередь увагу на своєму диханні. Будь міцною, як криця.

Те, що саме зараз до мене зверталася місіс Пембертон, було вочевидь свідченням того, що я будь-якої миті могла звалитися від перенапруження.

— Не можу повірити, що ви, нездари, навіть сьогодні примудрилися спізнитися, — долинув до мене різкий голос. Я зиркнула убік і нашттовхнулася на пару гарненьких блакитних очей та глузливо скривлений рот. — І що трапилося цього разу? Твій коханий знову спалив свій одяг, Коллінз?

— Лука не мій коханий, — прошипіла я, а потім трохи тихіше додала: — І те, що сталося з його светром, було нещасним випадком.

Крім того, вже минуло кілька тижнів з часу останнього нападу Луки. Він повністю контролював свій стан. Лука не належав до тієї сарани, про яку говорив Хоторн. Не зовсім. Те, що його кров відрізнялася від нашої, мало значення для таких пихатих дуреп, як Мія Роуз. Але не для мене.

— Нещасний випадок? Більше схоже на *випадок психопата*. Те, що містер Вудроу взагалі притягнув його аж сюди, ганьба для всього інституту. Але переконув себе, скільки заманеться, — по обличчю Мії Роуз промайнула переможна посмішка. — Після сьогоднішнього дня ви так чи інакше перестанете бути моєю проблемою. Немає жодного шансу, що ви з фриком витримаєте іспит.

— Ще подивимося, — тільки й відповіла я, сподіваючись, що вона нарешті дасть мені спокій.

Мені неабияк остогидло бризкання жовчю Мії. Її батько виготовляв формений одяг для кураторіуму, внаслідок чого їхня сім'я стала надзвичайно багатою та впливовою. Однак не настільки впливовою, як Гілберт, котрий, як головний штурман, після Варуса Хоторна був наймогутнішою людиною на всій території.

Тож сім'я Мії перебувала на ієрархічній драбині трохи нижче від моєї. І тому вона так ревно ненавиділа нас із Лукою.

Мабуть, те, що мені доведеться стояти на лінії старту якраз поруч із Мією, було не найкращим знаком, але я не збиралася нервувати з цього приводу. Натомість ковзнула поглядом по інших кандидатах біля мене.

Більшість із них зосереджено дивилася прямо перед собою, у деякого доволі помітно тремтіли коліна. Окрім Мії Роуз ще тільки один хлопець глянув у мій бік. Із темно-русявим волоссям, золотаво-карими очима та серйозним виразом обличчя він і сьогодні був схожим на свого батька як дві краплі води.

Мушу зізнатися, що якась жалюгідна частина мене хотіла просто широко посміхнутися йому, адже сам *Хольден Хоторн* звернув на мене увагу, але я змусила себе обмежитися тільки якомога безтурботнішим кивком голови. Зараз не місце для дівочих фантазій.

Кутики рота Хольдена злегка сіпнулися, а потім він відхилився назад. І напевно відразу й забув про мене.

Хто я взагалі така? Дівчина з другого ряду. Друга за успішністю в класі. Такою я, певно, була і останнього дня навчання.

Я зітхнула. Байдуже. Сьогодні мали значення тільки перегони. Сьогодні я нарешті зможу довести всім, що у мене є хист до того, щоб стати бігункою.

Я була готова.

Повільно вдихнула і видихнула. Сонце тим часом підбилося високо в небі, і я уявила собі, що у своїх сріблястих костюмах із напруженими обличчями ми трохи скидалися на сердитих олов'яних солдатиків.

Глядачі довкола нас заплодували, бурхливо радіючи, ніби вже вибрали своїх переможців. Я обвела поглядом публіку і відчула неймовірне полегшення, помітивши свою тітку Ліз у бічному секторі ліворуч. Було нескладно знайти в натовпі її біляву кучеряву гриву. Вона була єдиною, хто залишився сидіти на лавці, тимчасом як усі інші нетерпляче посхоплювалися з місць. Вочевидь, у неї зовсім не було настрою до розваг. Натомість вона мала дуже стурбований вигляд, але в цьому не було нічого нового.

Ліз завжди негативно ставилася до того, що я хочу стати бігункою. У той час як інші батьки ладні були на все, аби побачити своїх дітей сьогодні на цій лінії старту, Ліз постійно читала мені нотації:

— *А чи відомо тобі, що середня ймовірна тривалість життя бігунів становить 42 роки? 42, Елейн!*

Вже саме те, що вона сьогодні прийшла сюди і була присутньою на перегонах, було більше, ніж я очікувала.

Я несміливо посміхнулася їй і, коли Ліз обхопила руками власне тіло і підбадьорливо всміхнулася мені у відповідь, відчула, що нарешті заспокоїлася.

— Через тебе я вже повністю виснажена ще до початку перегонів, — прошепотіла я Луці, займаючи стартову позицію.

Лука глузливо усміхнувся. Тією притаманною йому безтурботною посмішкою Луки, яка одразу ж налаштувала мене на миролюбний лад, хотіла я того чи ні.

— У тебе все вийде, — сказав він. — Вони ще ковтатимуть пил, наздоганяючи тебе.

Я кивнула, знаючи, що мені *мусило* все вдатися, і взяла на приціл стіну перед нами.

Для необізнаних людей наша «перегонна траса» напевно здавалася геть абсурдною. Усі учасники вишикувалися вздовж лінії старту, але, замість широкої доріжки на відкритій місцевості, ми дивилися просто на стіну.

Звісно ж я знала, що з'явиться переді мною через кілька секунд. Усе ще продовжували подавати світлові сигнали гравітаційні сенсори — невеличкі кульки завбільшки з ніготь, які були встановлені по всьому інституту і щодня дбали про те, щоб усередині кураторіуму не виникало жодних вихорів. Хоч вони й були такими маленькими, однак мали надзвичайну силу. Тільки сьогодні Гілберт вимкне їх на коротку мить.

Я також добре знала, які небезпеки чекали на мене. Вихрові перегони дарма були останньою сходинкою на шляху до нашої спільної долі. Кандидати раз по раз травмувалися під час свого першого справжнього стрибка у вихор. Деякі занадто наближались до небезпечних енергій усередині вихорів, інші губилися на трасі під час проходження дистанції. Зазвичай невдовзі їх підбирали бігуни, яких спеціально відряджали розв'язувати такі надзвичайні ситуації, але кожен із нас усвідомлював, що для декого допомога може прийти занадто пізно.

Смертельні випадки на вихрових перегонах були не рідкістю. Минулого місяця перегонна траса простягалася від США через Канаду і аж до Гренландії, й незадовго до останнього етапу один хлопець стрибнув через вихор прямо у замерзле озеро та ніколи більше не вибрався звідти.

— Кандидати! — пролунав над внутрішнім двором низький голос Хоторна.

Дрони з камерами довкола нас шуміли та, по черзі наближаючись, знімали широким планом кожного кандидата. Відео передавалося на екрани довкола та по всьому світу. Після сьогоднішнього дня кожна людина на землі знатиме наші імена, і я намагалася дивитися в об'єктив якомога спокійніше й рішучіше.

Проте погляд Хоторна, навпаки, був прикутий до сина, і від того очікування, що спалахнуло в його очах, у мене мороз пішов поза шкірою.

Якщо раптом станеться неможливе і мене сьогодні не зарахують до команди бігунів, Ліз і Гілберт міцно обіймуть мене і, втішаючи, скажуть, що на штурмана покладені не менш важливі завдання. А от Хольден... для Хольдена не існувало жодної альтернативи. Як для сина очільника кураторіуму, нинішній день повинен був мати для нього тільки один результат: він мусив не просто перетнути фінішну лінію, він повинен *виграти* ці перегони.

— Час, — знову крикнув Хоторн. — *Кожен рух відбувається в часі й має свою мету*, кандидати. Пам'ятайте про це. І дійте відповідно. За моїм сигналом!

Гілберт вийшов наперед. Як головний штурман, він відповідав за те, щоб перегони минули без ускладнень і щоб вихор виник саме тоді, коли прозвучить стартовий сигнал. Уже тільки заради цього він цілісінькими тижнями робив обчислення, чим мало не доводив до сказу Луку, мою тітку й мене.

Чоловік тітки був високим, радше худорлявим чоловіком зі світло-каштановим волоссям, який за будь-яких життєвих обставин мав ідеально презентабельний вигляд і не знав нічого подібного до хвилювання. Гілберт, перевіряючи, навпереміну переводив

погляд то на стіну, то знову на свій детектор. Туди й назад, перш ніж попереджувально підняв ліву руку.

Тієї ж миті гравітаційні сенсори на стінах востаннє блимнули. Їхнє блакитне світло завжди було для мене ознакою абсолютної безпеки — і от тепер вони згасли.

Мій погляд востаннє метнувся до Ліз. Вона більше не посміхалася. *«Усе буде гаразд, — надіслала я їй мовчазне повідомлення. — Не хвилюйся».*

Потім спрямувала погляд уперед.

Швидкими рухами я перевірила, щоб маленький сріблястий рюкзак у мене на спині був надійно закріплений і щоб нічого не дошкуляло мені в моїх кросівках. Потім потягнула своє світле волосся та зв'язала його у кінський хвіст. Затим уже відчула, як переді мною виникло перше мерехтіння — м'яке гудіння у повітрі. Це скидалося на задушливу спеку, яка то стискала в одній точці, то, як вир, розтягувалася, стаючи дедалі голоснішою та голоснішою.

Справжній вихор.

— Кандидати, готуйсь! — знову крикнув Хоторн.

Ми всі нахилилися вперед і зосередилися на дедалі зростаючому колі, в якому ніби злилися в одне ціле небо, земля, стіна та повітря.

— Крок уперед: три!

Моє серце мало не вискочило з грудей, і я ледь відчула, коли Лука взяв мою руку у свою і ніжно стиснув її.

— Хай щастить, — прошепотів він.

— Хай щастить, — придушено відповіла я.

— Крок уперед: два! Крок уперед: один!

Усе в мені напружилося, і я зробила останній глибокий вдих.

— Крок уперед: *марш!*

Це слово прозвучало, мов гарматний постріл, і всі сорок чотири кандидати одночасно зірвалися з місця і помчали вперед. Деякі були прудкішими за інших, але швидкість була тільки половиною шляху до перемоги, і я виявилася лише четвертою, хто стрибнув у вихор.

Краєм ока я помітила, як деяких моїх товаришів одразу ж викинуло із вихрового потоку, і заплющила очі, щоб сконцентруватися, як навчилася на багатьох уроках моделювання на тренажерах.

— *Будь швидкою, мов стріла, — пригадалися мені слова наших учителів. — Відчуй потік, влийся в нього, але ніколи не наближайся до нього занадто близько.*

Затим вихор огорнув мене з голови до ніг, потягнув, оточивши електричним розрядом, що супроводжувався яскравим світлом.

Кожен рух відбувається в часі й має свою мету, — подумала я.

Кожен рух відбувається в часі й має свою мету.

Кожен рух відбувається в часі й має свою мету.

Потім я розчинилася в порожнечі.